

*Деведесет стъпала нагоре,
1320 тона студен бетон.
Надморска височина 700 метра.
Това е известната статуя на
Христос на планината Корковаду.
Тя се извисява над
снежнобелия Рио де Жанейро,
разположен в подножието ѝ.
Нито един турист не минава
през града, без да види
величествения паметник
отблизо.*

Сърце ОТ КАМЪК

Когато живееш в Рио де Жанейро, няколко пъти се качвах на планината, за да разгледам статуята по-добре. Но най-силно се впечатлих, когато я видях за първи път. Тогава бях студент и бях избрал да прекарам ваканцията си в Бразилия. Всъщност за първи път отивах в чужбина за по-дълго. Статуята на Христос бях виждал и преди, но само на картички. Когато я видях пред себе си на фона на синьото небе, разбрах, че нито една снимка не може да пресъздаде нейното величие.

Хълмът, на който тя се издига, е много красив. В подножието ѝ е Атлантическият океан. Над няколкото милиона жители на Рио де Жанейро разпростира ръцете Си Христос. Когато Го погледнах в обектива на камерата си, забелязах два интересни детайла.

Статуята беше сляпа - нямаше очи. Знаем, че ще кажете: "Всички статуи са слепи." Вярно е. Но имах чувството, че скулпторът нарочно е "забравил" очите. Нямаше вдлъбнатини за тях - само празна, плоска повърхност.

Свалих камерата. "Що за Спасител е това - помислих изведнъж, - след като е слеп?"

Започнах да разглеждам фигурата на Христос по-внимателно: чертите на лицето, издадената брадичка, якия врат. После видях нещо странно: издълбаното върху дрехите сърце.

Каменно сърце?

Символиката ме потресе. Що за Спасител е това - с каменно сърце? Със сърце, изпълнено не с любов и състрадание, а с желязо и бетон? Господ без очи и с каменно сърце?

Дълго останах потресен от видяното. Опитвах се да го проумея. И в един момент получих отговор на въпросите си: това е точно този Христос, Когото познават повечето хора. Трудно е за вярване, но ако погледнеш по-внимателно...

За едни Христос е възлюбник, Който дава щастие. Амулет, който носят на врата си. Всеки път, когато им потрябва, Той е длъжен да се притече на помощ. Да Го познават лично? Не виждат никаква необходимост. Да Го обичат? Това пък защо им е?

За други Божият Син е духът от възлюбената лампа на Аладин. Нужен им е, когато помага да намерят нова работа, нова кола, нова жена... От само себе си се разбира, че Неговата воля е всъщност тяхното желание. След като го изпълни, може да се прибира в лампата.

Трети се опитват да сключат с Него сделка: "Значи така, Исусе, аз ти давам 52 недели в годината. Обещавам през тези дни да бъда с костюм, с вратовръзка, да слушам внимателно проповедите, чрез които се обръщаш към мен. Но тогава бъди и Ти така добър, посрещни ме пред райската врата с оркестър!"

Три различни представи за Исус Христос. Само изисквания, нито дума за жертва, за любов или преданост.

В каква степен този Господ не прилича на Господа от Новия Завет! На Господа, Когото в Йерусалим среща жената с изпълнено от страх сърце.

Ранна утрин. Слънчевите лъчи обвиват града с покривало от златна тъкан. Върху пшеничните класове трептят капки роса. Някъде петел пее сутрешната си песен, с гръмък лай куче посреща новия ден.

А ето Го и Исус. Слушателите седят около Него. Хората Го слушат толкова внимателно, че не виждат нищо

наоколо. Те са Го признали за Учител и сега се учат как да Го приемат за Господ.

Сред слушателите има и просто любопитни. Биха Му повярвали с удоволствие, но все още не могат, засега продължават да Го слушат с известна доза съмнение.

Но слушат много внимателно. Станали са рано, за да дойдат тук и да се срещнат с Него. В думите Му има нещо по-скъпоценно от освежаващия сън.

Не знаем за какво е говорил Исус онази сутрин. Изведнъж речта му се прекъсва. В двора се втурват някакви хора и си проправят път към Него. Това са книжници, старейшини от синагогите, няколко видни граждани...

Сред тях, трепереща от страх, едва прикрита с дрехата си, върви жена.

Хванали са я в изневяра. Може би съпругът ѝ я е изоставил, а самотата и отчаянието са я тласнали в прегръдките на другия? Кой знае...

Двама мъже - по възраст и двамата могат да ѝ бъдат бащи - направо я влачат.

Любопитните съседни са се навели през отворените прозорци. В общия шум се чува бесен кучешки лай. Мъжете злобно избутват жената напред. Тя се спъва и за малко не пада. Ето я - стои пред Исус.

"Хванахме тази жена в прелюбодеяние!" - вика водачът на шествието, без да съдържа чувствата си. - В Закона е писано такива като нея да бъдат убивани с камъни. Ти какво ще кажеш?"

По лицата им играе злорада усмивка. Очакват, че Исус непременно ще падне в клопката. Нещастната жена отчаяно търси в хорските очи състрадание и подкрепа. Напрасно. Вижда само недоверие, презрение и присмех. Стиснати устни, студени, камени сърца, които осъждат без всякакво съчувствие. Вече съзира камъните в ръцете им. Някои от тях стискат юмруци с такава злоба, че кокалчетата на пръстите им побеляват. Като че ли стискат гърлото на Проповедника, Когото толкова мразят.

Жената търси очите на Исус. Те не я осъждат! Излъчват доброта и милост.

Как вижда Исус тази жена? Такава, каквата я е замислил нейният небесен Баща? Изкусно изтъкана от Твореца, както пише псалмопевецът:

"Ти си устроил моята вътрешност и си ме изтъкал в майчината ми утроба" (Пс. 138:13 СИ). Творецът я е създал като художник, който с четката и боите си, с голяма радост и въодушевление търси замислените форми и цветове. Създал я е като майстор на перото, който се е навел над лист хартия, докато обмисля точната дума. Всяко произведение е неповторим и скъпоценен оригинал.

И ето че настъпва катастрофа. Бог е създал хората за слава, за висшето, а те се задоволяват с посредственото. Вложил е в тях толкова любов, а те разрушават себе си с огъня на омразата. Ръцете, замислени от Създателя да оказват помощ, са стиснати в грозни,

Каменно сърце? Що за Спасител е това - с каменно сърце? Със сърце, изпълнено не с любов и състрадание, а с желязо и бетон? Господ без очи и с каменно сърце?

тежки като олово юмруци. Какво чувства Исус, когато вижда всички тези камени сърца?

Той вижда и сърцето на жената, което се разкъсва от ужаса на станалото и страда от оскърбленията на разярената тъпла. Исус я гледа с голяма любов. Краката ѝ са боси и мръсни. Ръцете ѝ са напрегнати.

Той се навежда и започва да пише с пръст по земята. Всички неволно поглеждат надолу. С голямо облекчение жената усеща, че повече не е обект на вниманието им.

Но обвинителите са упорити:

- Кажете, Учителю, според Теб какво трябва да направим?

Исус би могъл да ги запита: "Защо не доведохте и мъжа? Законът осъжда и него!"

Вместо това Той спокойно се изправя и съвсем простичко казва:

- Който от вас е без грях, нека първи да хвърли камък.

Навежда се и продължава да пише по земята.

Хората крият очите си, смутени тъпчат на едно място. Жената чува как камъните един след друг падат от ръцете им. Чува затихващите им стъпки... След като последният от тях излиза от двора, Исус я пита:

- Къде са твоите обвинители? Никой ли не те осъди? - и се усмихва.

Тя се оглежда плахо. Вижда само камъни по земята - надгробните камъни от гробище на човешкото високомерие.

"За какво пита Учителят? - чуди се тя. - Дали никой не ме осъжда? Никой. Но ето, пред мен е самият Той, Който би могъл да ме осъди."

Дали Христос сега ще я поучава или просто ще си отиде? Само я поглежда. Очите Му са пълни с любов и милосърдие. Казва няколко думи:

И аз не те осъждам. - И добавя една мисъл, която ѝ посочва пътя по-нататък - Иди си и повече не греша.

Жената си тръгва. Не знаем нищо за съдбата ѝ след това. Знаем само едно: онази сутрин в Йерусалим тя срещна Исус.

И ако някога през живота си бе стояла пред статуята на Христос, знам, че щеше да каже: "Това не е този Христос, Когото аз познавам." Исус, Когото тя познава, не е слеп и сърцето Му не е от камък.

Но ако бе стояла пред кръста на Голгота, щеше да прошепне: "Това е Той!"

Щеше да познае ръцете Му, единствените ръце, които в онази сутрин не са стискали камък. Щеше да познае гласа Му, още по-тих и по-слаб, но думите щяха да бъдат същите: "Отче, прости им..." Щеше да познае очите Му. Възможно ли е да ги забрави? Очи, пълни със сълзи - такива, каквито са замислени и сътворени от Създателя.

Макс Лукадо